

Marie a Marta. Společenství s Bohem

Začnu dnes otázkou: Předpokládejme, že se k vám domů chystá návštěva – Co je podle vás potřeba k tomu, aby se podařila?

To vyprávění, které jsme četli, je vlastně vyprávění o jedné takové návštěvě, na níž se ocitl Ježíš. Je to v určitém smyslu hodně zvláštní vyprávění a dost možná nás alespoň na první přečtení leccos překvapí či zaskočí.

I leckdy v rozhovorech nad tímhle textem se to objeví. Již několikrát jsem ve svém životě slyšel na toto slovo výklad, který po té, co konstatoval, že Marie zvolila dobře, velmi rychle dodal něco v tom smyslu, že ovšem v našich sborech potřebujeme nejen ženy, které se hodně modlí, ale také ženy - Marty - takové ty rozené hospodyně, které mají smysl pro praktický život... Rád bych řekl hned na začátku bez okolků, že si myslím, že podobná dovysvětlení jdou přímo proti významu textu, který máme před sebou. Není to text o roli žen v církvi nebo o různosti obdarování či tak něco. *Takže si vymažte případný nadpis: „Pro ženy“.*

Je to vlastně celkem jednoduchý, obyčejný příběh. Vlastně obyčejná situace z Ježíšova života. Důležité je na ní především to, že Ježíš tu mluví. Hostitelky Marie a Marta jsou posluchačky. Není tu řečeno, co Pán říkal, evangelistovi na

tom ani nezáleží - důležité je, že tím, kdo mluví, je Pán Ježíš. To nás už posouvá blíže ke smyslu textu.

Tématem oddílu je odlišný postoj Marie a Marty právě ke skutečnosti, že k nim Ježíš mluví. A jistě můžeme přemýšlet o tom, jaký postoj z těch dvou je nám bližší. Která z žen nám je podobnější?

Marie: tiše sedí a naslouchá Pánu. *Jak to na vás působí?* Možná si řeknete: zvláštní, přijde host a ona mu ani nic nenabídne a navíc nechá svou sestru, aby hosta sama obsluhovala.

Zato Marta se, jistě s dobrým úmyslem, činí. Obsloužit hosta nebylo podle tehdejších zvyklostí nic snadného. Pohostinnost byla navíc již od Mojžíšových dob závazným výrazem věrnosti Hospodinu. Snad Marta čekala od Ježíše alespoň slovo uznání... Jaké to ale asi bylo pro Martu překvapení, když se jí namísto uznání dostalo laskavého pokárání (*verš 41*). Děláš si starosti. Když Pán v kázání na hoře říká: *Hledejte především Boží království... Nedělejte si starost o zítřek... Každý den má dost vlastního trápení...*, je tam použito stejné řecké slovo jako v našem textu.

Marta je ukázkovým příkladem toho, jak nás někdy původně dobré a dobře myšlené věci zaměstnají natolik, že nám zcela zakryjí to, co je pro nás v danou chvíli nejlepší. *Patrně budete se mnou souhlasit, že když hostitelka pro*

starost o zaopatření hosta stráví celou dobu návštěvy v kuchyni, nebude to asi nejšťastnější způsob, jak hostu projevit zájem o něj. Dost pravděpodobně se hostitelka s hostem zkrátka mine. Host sice pobyde určitý čas v jejím bytě, ale s ní osobně stráví jen chvíli. (rušení hostitelkou během skupinky)

Mnohdy se i ve chvílích, kdy k nám Pán chce mluvit, zaobíráme vlastními starostmi, aktivitami a trápeními, takže ani nemůžeme slyšet Jeho hlas. Všimněte si dobře, tady nešlo o to, že by Marta své starosti pověděla Pánu Ježíši. Kdyby mu řekla to a to mě trápí, bylo by všechno v pořádku. Ale Marta si myslí, že slouží Ježíši - a bylo to určitě upřímné a z lásky... Přesto jí Pán odpoví: trápíš se, vybrala sis špatně. Rozumějme tomu správně: práce má své místo v našem životě! Není to slovo, jež by chtělo podpořit lidi pasivní či líné, kteří pod záminkou modlitby nejsou ochotni nic dělat. Ježíš nás osvobozuje od zoufalé úzkosti a obav, nikoliv od námahy a práce. *Když mám past.rozhovor, není čas na modlitbu a meditaci...* Ježíš mluví proti "aktivistům", kteří se nezastaví a jsou v nebezpečí, že nakonec i ve službě Bohu sledují své lidské cíle. Nebo že svou službou nahrazují živý vztah s živým Bohem.

Martiny priority se podivným způsobem zpřeházely: Marta pro svou službu Ježíši nevidí a neslyší Ježíše samotného.

Nebo ještě vyhoceněji: Marta dělá vše pro to, aby nasýtila Ježíše – a nevidí, že to především ona potřebuje nasycení, duchovní pokrm. A místo služby u stolu si můžete doplnit jakoukoliv jinou jinak Bohu libou činnost (*domácí práce, starost o děti, zaměstnání, zájmová činnost*). Pochybuji, že jsem sám, komu se stává, že v čase určeném pro společenství s Bohem, kdy se obvykle modlím a čtu Písmo, rychle doháním třeba nějaké pracovní záležitosti nebo něco jiného. Možná, že i vy znáte to uvažování: až to všechno udělám, budu se modlit, číst Boží slovo... (nejde o hříšné věci). V takových situacích pak dopadám jako Marta. Vybírám si to, co mi bude odňato, a to nejcennější mi uniká. *D.Gooding: Pokud pro nás čas strávených u nohou Ježíše Krista a naslouchání Jeho slovu není prvořadou potřebou, pak nás všechny naše další věci a povinnosti, které si činí nárok na přednost, okradou o čas, energii a o „dobrou roli“ v životě.*

Co tedy skutečně chceme? Co je pro nás nejdůležitější? Potřebujeme to jedno. To je ta jediná nutnost - na rozdíl od těch časných nutností. Možná je to ohraná písnička, ale za devatenáct let svého křesťanského života jsem nepoznal důležitější věc než umět si, obrazně řečeno, jako Marie sednout k Pánovým nohám a naslouchat Jeho slovu. Jen tak budeme připraveni k tomu, aby si nás Bůh mohl používat ke

svým záměrům. Jen tak můžeme být světlem a solí tomuto světu. Protože jen ten, kdo naslouchá Bohu, kdo čte a slyší Jeho slovo, může také Boha poslouchat. Potřebujeme být obnoveni v této základní věci. Potřebujeme v tom zesílit a růst. Naše touha po Bohu je oslabována naší rozptýleností a soustředěností na sebe sama, na vlastní představy o tom, co je potřebí. Schází nám žízeň po Bohu, hlad po Jeho přítomnosti, po Jeho spravedlnosti. *“Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji.” (Zj 3,17)*

Jak začít?

Přehodnoťme před Bohem svoje priority, dejme si od něj poradit, co je nejdůležitější, skutečně nutné. Kdo chce žít pro Boží slávu a jeho království – a to je jednoznačně úkol nás všech – kdo pro ně chce aktivně a horlivě žít, ten musí umět tiše sedět u Pána. Změňme svůj postoj, číňme pokání, hledejme společenství s Bohem: *“Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.”*

Pozvání k 40 dnům s Biblí.

Potřebujeme nově prožít milost zkušenosti, již měl král David: *“Vrcholem radosti je být s Tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho.”* Na otázku, co je hlavním smyslem života člověka odpovídá *Westminsterský katechismus*: *“Smyslem života člověka je oslavit Boha a věčně se z něj radovat.”*

Oslavit Boha znamená mít v Bohu a jen v něm zdroj živé vody pro život. Hledat svoje životní štěstí v Bohu a na Jeho cestách. Radovat se z Hospodina, z Jeho nekonečné dobroty, kterou nám zjevil v Kristu. On je nekonečně hluboká studna, nekonečný oceán, který nikdy zcela neprozkoumáme.

Tato možnost společenství s Bohem není sama sebou. Je to Pánova milost. Duchovní pokrm pro život dává pouze Bůh. Pouze u Ježíše Krista je možno nasytit svou duši, zakoušet spásu. Díky Jeho oběti se ale smíme odvážit přicházet do Boží blízkosti, do blízkosti svatého Boha. Dejme se tedy denně sytit Boží milostí. Nespokojme se s málem. Nechtějme pít vodu z nějakých svých ubohých zdrojů, ale přicházejme k tomu, který nás denně zve: *Jestliže kdo žízní...* Může nám, myslím, pomoci modlitba *Johna Pipera: Otče, jsem prázdný, ale ty jsi plný. Jsem hladový, ale ty jsi Nebeský chléb. Mám žízeň, ale ty jsi Pramen života. Jsem slabý, ale ty jsi silný. Jsem chudý, ale ty jsi bohatý. Jsem nerozumný, ale ty jsi moudrý. Jsem zlomený, ale ty jsi v pořádku. Umírám, ale tvoje neutuchající milosrdenství je lepší než život. Amen.*